

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Smålandspigen.

Citation: Richardt, Chr.: "Smålandspigen.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 201. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid78632/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

den hun med sin Rædsel skrækker,
den hun med sin Torden vækker,
ham hun Morgnens Stjerne rækker
som et Naadepant fra Gud.

Smålandspigen.

I Skoven har jeg hjemme, i Skoven er jeg fød,
Skoven gav os Brænde og Skoven gav os Brød,
Skoven gav min Fader hans bjælkclagte Hus,
som støtter sig til Klippen mod Stormenes Sus.

Den smålandskc Vinter er langsommelig og hvid,
men Granerne staa grønne den hele lange Tid;
i Strikkestuen falder der saamangt et Gammensord,
og Dagene de glide som Havrebød fra Snor.

Men har saa Fyrren faaet sit sidste Snevandsbad,
og Majstangen løves med Birkens unge Blad,
da hænger jeg Klokken om vor egen gule Ko;
saa gaa vi ud i Skoven, vi er jo altid To.

Der sad jeg i Enerens duftende Skjul;
jeg tralled omkap med den fløjtende Fugl;
jeg saae, hvordan Birkene gittred med Hvidt
det blaasorte Dyb, til jeg slumrede blidt.

Og tidt har jeg sprunget med Bækken afsted
og klavret ad Kløften til Kværnhjulet ned,
og kjølet mod de fugtige Stene min Kind
og lyttet mig døv og stirret mig blind.

Og Løvet er gulnet, og graanet Granens Skjæg,
og Stormen har buldret mod den røde Bjælkevæg,
og saadan er det gaaet, Aar ud, Aar ind,
og eensomt har det været, men efter mit Sind.

Vel stundom, naar de læssed den ranke Mastegran,
som snart skulde gynges sig til fremmede Strand,
fornam jeg en Lyst efter langvejs at fly
og see det store Vand og den steensatte By; --

Da kom de en Morgen med Løftestang og Bil,
og Birken faldt for Fode, ej voldte det Smil --
farvel min hvide Jomfru, Du grønnes ej til Vaar,
Du Stakkel, som lærte mig at lokke mit Haar!

Og Klippen maatte springe, og Haanden var ej seen;
som en Flok Vandre-Rotter de gik over Stok og Steen;
det hjalp ikke Trolden, han sprang i Flint derved,
dog kløvede sig Vejen saa favnedyb og bred.

Og aldrig skal jeg glemme det underlige Syn,
da Damphesten kom og forsvandt som et Lyn!
En sprudende Drage med Blodet i Kog,
men tæmmet og tømnet og spændt under Aag.

— Ved Stavgjærdet staar jeg hver eneste Kvæld,
den Prusten og Stønnen jeg kjender saa vel;
det hviner mod Skoven, det svarer fra den,
en Brusen — og Alting er stille igjen.

Men lønligt fortæller det ilende Tog
saamangt jeg har læst i min Eventyrbog;
jeg stirrer paa Granernes strittende Kløer, —
mig tykkes, her er dobbelt saa eensomt som før.

Aja Sophia*)

Du letteste, luftigste Rum,
mit Øje har seet;
et Hvalv som et bølgende Skum,
forstenet med Ect!

Hvi tramped Erobrerens Hest
dit Alter i Grus?
Hvi fejed en fygende Blæst
hvert Kors af dit Hus?

Ak, Læben var lammet og stum,
kun Hadet var hedt!
og Troen et oppustet Skum,
forstenet med Ect.

*) Sophia-Moskeen: Aja Sophia er den gængse nygræske
Benævnelse (aja = *αγια*, den hellige).